

nek, Fekete Sándornak „Hungaricus” írói névvel közreadott tanulmánya is. Aztán a gépet elásták, majd egy évvel később – amikor már érezték a letartóztatás veszélyét – darabokra szedték szét és a Dunába dobták. A nyomozók mindent megtudtak, bűvárok keresték a stencilgép maradványait, eredmény nélkül. A vádlottak ítélete ettől nem vált enyhébbé, de én hiába képzeltem éveken keresztül, hogy kiszabadulásom után, ha majd egyszer megint eljön az ideje, használni tudom ismét a „Magyar Október” régi sokszorosító-gépét.

(Krassó György, a budapesti demokratikus ellenzék ismert személyisége. 1986 tavasza óta Londonban él.)

Budapesti ellenzéki tanácskozás 1956 értelméről és tanulságairól

Az 1956-os magyar forradalom 30. évfordulója alkalmából – a sokhetes hivatalos „ellenforradalmi” propaganda-kampány után – 1986. december 5–6-án egy budapesti magánlakáson mintegy 70 személy részvételével kétnapos konferenciát tartottak. A nemrég elhunyt Donáth Ferenc által kezdeményezett összejövetelen történészek, írók, a forradalom egykori részvevői és ifjú ellenzéki értelmiségiek jelentek meg négy nemzedék képviselőiben. Ott volt Újhelyi Szilárd, a Márciusi Front egyik alapítója, Hegedűs András, Magyarország 1955–56-os miniszterelnöke, Rácz Sándor, az egykori Nagybudapesti Központi Munkástanács elnöke és Nagy Elek, a Csepeli Központi Munkástanács elnöke, akiket a fiatalok órákon át cstromoltak kérdéseikkel.

A mindvégig magas színvonalú, tárgyilagos hangnemű tanácskozáson négy előadást vitattak meg: Vásárhelyi Miklós az 1953–54-es első meghiúsított reform-kísérletet elemezte; Széll Jenő és Mécs Imre a forradalom főbb mozzanatait és erőit vizsgálták „felül”- és „alulnézetből”; végül Kis János az 1956–57-es restaurációt tette vizsgálat tárgyává.

A Konferencia teljes anyaga nyomtatásban is megjelenik majd.